

Janet Evanovich

One for the money

Eerder verschenen onder de titel *Grofgeld* en ook verschenen in één band onder de titel *Moordtrio – Drie Stephanie Plum-thrillers*
Nogmaals verschenen in de omnibus *3 Misdaadromans in één* met de titel *De eerste klap*

Oorspronkelijke titel

One for the money

Copyright © 1994, 2012 by Evanovich, Inc.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2004, 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

J.J. de Wit

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3410 4

D/2012/8899/23

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

TM & COPYRIGHT ©2011 LAKESHORE ENTERTAINMENT GROUP LLC AND LIONSGATE FILMS INC. ALL RIGHTS RESERVED.

oneforthemoneyfilm.com

[NYSE: LGF]

LIONSGATE®

K
SIDNEY KIMMEL
ENTERTAINMENT

SOUNDTRACK ON

LAKESHORE
RECORDS

LAKESHORE
ENTERTAINMENT

I

Er zijn mannen die het leven van een vrouw grondig kunnen verzieken. Zo iemand was Joseph Morelli voor mij – niet permanent, maar op gezette tijden.

Morelli en ik zijn allebei geboren en getogen in een arbeidersbuurt in Trenton die de Wijk wordt genoemd. Rijtjeshuizen, kleine tuinen, uitsluitend Amerikaanse auto's. De meeste mensen zijn er van Italiaanse komaf, maar er zitten genoeg Hongaren en Duitsers tussen om geen inteelt te krijgen. Een prima buurt voor calzone of bingo. En als je toch in Trenton moet wonen, geen gekke buurt voor gezinnen met kleine kinderen.

Als kind speelde ik niet met Joseph Morelli. Hij woonde twee straten verderop en was twee jaar ouder. 'Blijf uit de buurt van de jongens Morelli,' had mijn moeder gewaarschuwd. 'Die zijn niet netjes. Ik heb gehoord wat ze met meisjes doen als er niemand bij is.'

'Wat doen ze dan?' vroeg ik meteen.

'Dat wil je niet weten,' zei mijn moeder. 'Vreselijke dingen. Onfatsoenlijke dingen.'

Van dat ogenblik af bezag ik Joseph Morelli met een mengeling van vrees en wellustige nieuwsgierigheid die aan eerbied grensde. Twee weken later volgde ik, zes jaar oud, met knikkende knieën en een raar gevoel in mijn buik, Morelli naar de garage van zijn vader. Hij had beloofd me een nieuw spelletje te leren.

De garage van de familie Morelli stond los van het huis achter in de tuin. Het was een treurig geval, alleen verlicht door een enkele

lichtstraal die door een smoezelige ruit naar binnen viel. Het rook er muf naar schimmel, glad gereden banden en kannen afgewerkte motorolie. De garage was niet in gebruik als stalling voor de auto's van de Morelli's, maar diende andere doelen. Vader Morelli gebruikte de garage om zijn zoons met de riem te geven, zijn zoons gebruikten de garage om zich af te trekken en Joseph Morelli nam mij, Stephanie Plum, mee naar de garage om treintje te spelen.

‘Hoe heet dit spelletje?’ vroeg ik aan Joseph Morelli.

‘Tjoeke-tjoeke,’ zei hij, steunend op handen en knieën, met zijn hoofd onder mijn korte roze rokje. ‘Jij bent de tunnel en ik ben de trein.’

Dat zegt iets over mijn karakter, denk ik. Dat ik niet zo geneigd ben naar goede raad te luisteren. Of dat ik als kind al veel te nieuwsgierig was. Of misschien heeft het te maken met opstandigheid of verveling of het onafwendbare lot. In ieder geval gebeurde het maar één keer en ik was zwaar teleurgesteld omdat ik alleen voor tunnel had mogen spelen terwijl ik eigenlijk de trein had willen zijn.

Tien jaar later woonde Joe Morelli nog steeds twee straten verderop. Hij was lang en breed geworden, met ogen die zowel dreigend konden gloeien als je laten smelten. Hij had een adelaar op zijn borst laten tatoeëren, hij had smalle heupen en strakke billen en een uitdagende manier van lopen, en hij stond bekend om zijn rappe handen en bekwame vingers.

Mary Lou Molnar, mijn beste vriendin, zei dat ze had gehoord dat Morelli een hagedissentong had.

‘Tjonge,’ zei ik. ‘Wat is dat?’

‘Je moet voor hem uitkijken,’ zei ze. ‘Als je met hem alleen bent, kom je er wel achter. En dan ben je verloren.’

Sinds het treinspel had ik Morelli niet vaak meer gezien. Ik ging ervan uit dat hij zijn repertoire op het gebied van seksuele uitbuiting had verruimd. Ik zette grote ogen op, boog me naar Mary Lou en hoopte op het ergste. ‘Je bedoelt toch niet dat hij je dan verkracht?’

‘Begeerte, dat is wat ik bedoel! Als hij je wil, maak je geen schijn van kans. Hij is onweerstaanbaar.’

Afgezien van de vingeroefeningen op mijn zesde door voornoemde

jongeman was ik onberoerd. Ik wilde ongerept het huwelijk in, of ten minste naar de universiteit. 'Ik ben nog maagd,' zei ik alsof dat een onthulling was. 'Daar blijft hij toch zeker wel vanaf.'

'Daar legt hij zich juist op toe! Elke maagd die hij aanraakt, levert zich willoos aan hem uit.'

Twee weken later kwam Joe Morelli de winkel binnen waar ik elke dag na school werkte – Beter Banket aan Hamilton Avenue. Hij kocht een mergpijp met chocoladevulling, vertelde dat hij bij de marine had getekend en velde me vier minuten na sluitingstijd met zijn charme. Op de vloer van Beter Banket, achter de vitrine met chocoladesoezen.

De volgende keer dat ik hem zag was ik drie jaar ouder. Ik was op weg naar het winkelcentrum, in de Buick van mijn vader, toen ik Morelli voor slagerij Giovichinni zag staan. Ik liet de zware achtcilindermotor loeien, wipte de stoep op en vloerde Morelli van achteren, zodat hij van de rechtersvoorbumper stuitte. Ik stopte en stapte uit om de schade te bekijken. 'Heb je iets gebroken?'

Hij lag languit op de stoep en keek onder mijn rok. 'Mijn been.'

'Net goed,' zei ik. Toen draaide ik me om, stapte in de Buick en reed door naar het winkelcentrum.

Ik wijt die gebeurtenis aan tijdelijke verstandsverbijstering en vertel er als verzachtende omstandigheid bij dat ik sindsdien niemand meer heb aangereden.

In de wintermaanden joeg de wind over Hamilton Avenue, gierde langs etalageramen, dreef straatvuil op tegen stoepranden en winkelpuien. In de zomermaanden was de troebele lucht drukkend, roerloos en verzadigd van vocht en CFK's. De lucht trilde boven warm beton en smeltend wegdek. Cicaden zoemden, containers stonken en een stoffige nevel hing in de hele staat boven de sportvelden. Volgens mij hoorde dat allemaal bij het avontuurlijke leven in de staat New Jersey.

Op die middag in augustus negeerde ik de ozonconcentratie die me de keel toe snoerde en reed weg in mijn Mazda Miata Cabriolet. De luchtverversing stond op max, ik zong mee met Paul Simon, mijn halflange bruine haar wapperde in een woeste bos krullen achter me

aan, mijn immer waakzame blauwe ogen gingen schuil achter mijn Oakley-zonnebril en mijn voet rustte zwaar op het gaspedaal.

Het was zondag en ik zou bij mijn ouders gaan eten. Ik stopte voor rood licht en keek in mijn achteruitkijkspiegeltje; als ik me niet zwaar vergiste zat Lenny Gruber twee auto's achter me. Ik bonkte met mijn voorhoofd tegen het stuur. 'Wel verdomme.' Ik kende Gruber van de middelbare school. Toen was hij al een drol en nu nog. Helaas was hij op dit moment een drol met een doel. Ik was achter met mijn afbetalingen op de Miata en Gruber werkte voor het incassobureau dat me aanmaningen stuurde.

Een halfjaar terug, toen ik de auto kocht, stond ik er goed voor: leuke flat en een seizoenkaart voor de Rangers. En opeens: BOEM! Weg baan. Weg geld. Weg krediet.

Ik keek nog eens in het spiegeltje, klemde mijn kaken op elkaar en trok de handrem aan. Lenny was net een rookwolk: als je probeerde hem te pakken te krijgen, loste hij op in het niets. Ik wilde profiteren van deze laatste mogelijkheid om te onderhandelen. Ik hees me uit mijn auto, bood de man die tussen ons ingeklemd stond mijn excuses aan en liep op Gruber af.

'Stephanie Plum,' zei Gruber verheugd en quasi-verbaasd. 'Wat leuk.'

Ik zette beide handen op het dak en keek hem door het open raampje aan. 'Lenny, ik ga zo meteen bij mijn ouders eten. Je legt toch geen beslag op mijn auto terwijl ik bij mijn ouders ben? Dat zou ik doortrap van je vinden, Lenny.'

'Ik ben ook doortrap, Steph. Daar heb ik mijn fantastische baan aan te danken. Ik ben tot bijna alles in staat.'

Het licht sprong op groen en de bestuurder achter Gruber liet zijn claxon loeien.

'Misschien kunnen we het op een akkoordje gooien,' zei ik tegen Gruber.

'Een akkoordje waarbij je je helemaal uitkleedt?'

Ik zag voor me hoe ik, zoals in de filmpjes van de Three Stooges, zijn neus zou pakken en verdraaien tot hij gilte als een varken. Maar dan moest ik hem aanraken. Dan beheerste ik me liever. 'Als ik de auto vanavond mag houden, kom ik hem morgenochtend vroeg brengen.'

‘Uitgesloten,’ zei Gruber. ‘Je bent me veel te geniepig. Ik zit al vijf dagen achter die wagen van je aan.’

‘Dan maakt een dag toch niet uit.’

‘Maar dan verwacht ik er iets voor terug, snap je?’

Ik kokhalsde bijna. ‘Laat maar zitten. Je mag hem hebben. Nu meteen. Ik loop wel naar het huis van mijn ouders.’

Grubers ogen waren strak op mijn borst gericht. Ik heb 80v. Aardig, maar niet overweldigend voor iemand van een meter zeventig. Ik droeg een korte zwarte legging en een ruim hockeyhemd. Niet wat je noemt pikant, maar Lenny keek zijn ogen uit.

Zijn grijns werd zo breed dat je kon zien dat hij een kies miste. ‘Ik kan wel tot morgen wachten, denk ik. We hebben immers bij elkaar op school gezeten.’

‘Mmf.’ Meer kon ik niet opbrengen.

Ik reed nog vijf minuten door over Hamilton Avenue; bij Roosevelt Avenue sloeg ik af. Twee straten verder stond het huis van mijn ouders en ik voelde de kracht van familieverplichtingen die me als een magneet naar het hart van de Wijk trok. Dit was een gemeenschap van meer generaties onder één dak. Hier vond je nog geborgenheid en liefde, vastigheid en de troost van onwrikbare gewoonten. Op het dashboardklokje zag ik dat ik zeven minuten te laat was en door mijn behoefte het uit te gillen wist ik dat ik thuis was.

Ik parkeerde langs de stoep en staarde naar het smalle twee-onder-één-kap-huis met afgeschermd veranda en aluminium zonneschermen. De Plum-helft was al veertig jaar geel, met een dak van bruine shingles. Aan weerskanten van het betonnen stoepje stonden Gelderse rozen en de rode geraniums stonden op gelijke onderlinge afstand over de hele lengte van de veranda. Eigenlijk was het niet veel meer dan een flat. Woonkamer voor, eetkamer in het midden, keuken achter. Boven drie slaapkamers en een badkamer. Het was een keurig huisje, volgepropt met meubilair en keukengeuren, tevreden met zijn lot in het leven.

De buurvrouw, mevrouw Markovitz, die van een uitkering leefde, kon zich alleen afgeprijsde verf veroorloven en had haar kant linden-groen geverfd.

Mijn moeder stond bij de open hordeur. ‘Stephanie,’ riep ze. ‘Waar-

om blijf je in de auto zitten? Je bent toch al te laat voor het eten. Je weet hoe vervelend je vader het vindt om laat te moeten eten. De aardappels worden koud. Het vlees droogt uit.'

Eten is belangrijk in de Wijk. De maan draait om de aarde, de aarde draait om de zon en de Wijk draait om eten. Zolang ik me kan herinneren is het leven van mijn ouders bepaald door runderrollades van ruim twee kilo, die om zes uur precies goed zijn.

Oma Mazur stond twee passen achter mijn moeder. 'Zo een moet ik ook hebben,' zei ze en keek naar mijn legging. 'Mijn benen mogen er nog wezen, weet je.' Ze trok haar rok op om naar haar knieën te kijken. 'Wat vind je? Zou zo'n fietsbroek me goed staan?'

Oma Mazur heeft knieën als deurknoppen. In haar tijd was ze een schoonheid, maar haar vel is gaan lubberen en haar armen en benen zijn staken geworden. Maar als ze een koersbroek wilde dragen, zag ik niet in waarom niet. Dat zie ik als een van de vele voordelen van New Jersey: dat zelfs oude dames er bizar uit mogen zien.

Mijn vader liet een afkeurend gebrom horen uit de keuken, waar hij het vlees stond te snijden. 'Fietsbroeken,' mompelde hij en sloeg met zijn hand tegen zijn voorhoofd. 'Bah!'

Twee jaar terug, toen opa Mazur door zijn met vet dichtgeslibde vaten naar de grote varkensrollade in de hemel was gestuurd, trok oma Mazur bij mijn ouders in en ze is nooit meer weggegaan. Mijn vader accepteerde dat met een combinatie van Europese lijdzaamheid en tactloze opmerkingen.

Ik weet nog dat hij me vertelde over de hond die hij als jongen had gehad. Blijkbaar was die hond de lelijkste, oudste en achterlijkste hond die ooit heeft geleefd. De hond was onzindelijk en liet overal urine druppelen. Zijn gebit was rot, zijn achterpoten waren stram van de artritis en grote vetwoekeringen puilden onder zijn vel. Op een dag nam opa Mazur de hond mee naar achter de garage en schoot hem dood. Ik vermoedde dat er ogenblikken waren waarop mijn vader fantaseerde over een soortgelijk einde voor oma Mazur.

'Dat je geen jurk draagt,' zei mijn moeder terwijl ze de slabonen en de saus met zilveruitjes op tafel zette. 'Dertig jaar en je kleedt je alsof je nog een tiener bent. Hoe moet je zo ooit een aardige man krijgen?'

‘Ik wil geen man. Ik heb er een gehad en het beviel me absoluut niet.’

‘Dat komt omdat je man een zak van een kloot was,’ zei oma Mazur.

Ik was het met haar eens. Mijn man was een zak van een kloot. Zeker toen ik hem *en flagrant délit* op de eetkamertafel aantrof met Joyce Barnhardt.

‘Ik hoor dat de jongen van Loretta Buzick van zijn vrouw af is,’ zei mijn moeder. ‘Kun je je die nog herinneren? Ronald Buzick?’

Ik wist waar ze op aanstuurde en daar wou ik niet heen. ‘Ik wil niet uit met Ronald Buzick,’ zei ik. ‘Zet dat maar uit je hoofd.’

‘Wat mankeert er aan Ronald Buzick?’

Ronald Buzick was slager. Hij werd kaal en hij was dik en ik zal wel een snob zijn, maar ik kon romantiek moeilijk in verband brengen met iemand die zijn dagen doorbracht met maagjes en hartjes in kippen stoppen.

Mijn moeder zette door. ‘En Bernie Kuntz dan? Ik zag Bernie Kuntz laatst bij de stomerij en hij vroeg nog speciaal naar je. Volgens mij heeft hij belangstelling. Ik kan hem op de koffie met iets erbij vragen.’

Ik hield er heel ernstig rekening mee dat mijn moeder Bernie Kuntz al had uitgenodigd en dat hij op ditzelfde ogenblik kauwend op TicTacs rondjes draafde. ‘Ik wil niet praten over Bernie,’ zei ik. ‘Ik moet jullie iets vertellen. Ik heb slecht nieuws...’

Ik had hier als een berg tegenop gezien en het zo lang mogelijk uitgesteld.

Mijn moeder sloeg haar hand voor haar mond. ‘Je hebt een knobbel-tje in je borst!’

Niemand bij ons in de familie had ooit een knobbeltje in haar borst gehad, maar mijn moeder bleef waakzaam. ‘Met mijn borsten is niets mis. Het probleem is mijn baan.’

‘Wat is er dan met je baan?’

‘Die ben ik kwijt. Ik ben ontslagen.’

‘Ontslagen!’ riep ze geschrokken. ‘Hoe kan dat nu? Het was een uitstekende baan. Je was dolblij met die baan.’

Ik had goedkope lingerie ingekocht voor E.E. Martin en in New-

ark gewerkt, niet bepaald de lommerrijkste locatie in de Tuinstaat. In werkelijkheid was het mijn moeder geweest die dolblij was met mijn baan en zich er allerlei glamourtoestanden bij voorstelde, terwijl ik in werkelijkheid voornamelijk afdong op de prijs van nauwsluitende nylon slipjes. E.E. Martin was niet echt de top van het marktsegment.

‘Maak je geen zorgen,’ zei mijn moeder. ‘Er is altijd werk voor lingerie-inkoopsters.’

‘Er is géén werk voor lingerie-inkoopsters.’ Zeker niet voor mensen die bij E.E. Martin hadden gewerkt. Dat ik een betaalde functie bij E.E. Martin had vervuld maakte me zo aantrekkelijk als een lepralijder. E.E. Martin had van de winter minder afgeschoven dan anders en voor straf was de connectie met de maffia openbaar gemaakt. De president-directeur werd van fraude beschuldigd, E.E. Martin was aan Baldicott Inc. verkocht en buiten mijn schuld had ik moeten afvloeien. ‘Ik ben al een halfjaar werkloos.’

‘Een halfjaar! En daar wist ik niets van! Je eigen moeder wist niet eens dat je op straat stond!’

‘Ik sta niet op straat. Ik heb tijdelijk werk gedaan. Archiveren en zo.’ Het werd steeds minder. Ik stond ingeschreven bij elk bemiddelingsbureau in Trenton en omstreken en las trouw de personeelsadvertenties. Ik was niet erg kieskeurig, al weigerde ik telefonische verkoop of een baan in een kennel, maar mijn toekomst zag er niet rooskleurig uit. Ik was te hoog opgeleid voor een dom baantje en had te weinig ervaring om ergens cheffin te kunnen worden.

Mijn vader schoof nog een plak rollade op zijn bord. Toen hij dertig jaar op het postkantoor had gewerkt, had hij gekozen voor vervroegde uittreding. Nu was hij parttime taxichauffeur.

‘Ik zag je neef Vinnie gisteren nog. Hij zoekt iemand voor het archief. Bel hem maar op.’

Precies de droombaan waar ik op had gewacht: archiveren voor Vinnie. Van al mijn familieleden vond ik Vinnie de ergste. Vinnie was een onderkruipsel, een seksmaniak, een hondendrol. ‘Wat betaalt hij?’ vroeg ik.

Mijn vader haalde zijn schouders op. ‘Minimumloon, dunkt me.’

Fantastisch. Geknipt voor iemand die ten einde raad was. Beroerde

baas, beroerd baantje, beroerde betaling. De mogelijkheden tot zelfbeklag zouden onbegrensd zijn.

‘En het mooiste is nog dat het vlakbij is,’ zei mijn moeder. ‘Dan kun je elke dag tussen de middag thuis komen eten.’

Ik knikte zonder iets te zeggen en bedacht dat ik nog liever een naald in mijn oog stak.

Het zonlicht viel schuin door de kier in mijn slaapkamergordijnen, de airco in de huiskamer klepperde onheilspellend, wat betekende dat het weer een bloedwarme ochtend zou worden, en het digitale venster-tje op mijn klokradio verkondigde in felblauwe cijfers dat het negen uur was. De dag was zonder mij begonnen.

Ik rolde met een zucht uit bed en schuifelde naar de wc. Toen ik daar klaar was, schuifelde ik naar de keuken en ging voor de koelkast staan in de hoop dat de koelkastfeeën in de loop van de nacht een bezoek hadden gebracht. Ik deed de deur open en staarde naar de lege rekken; ik merkte op dat voedsel zich niet op magische wijze had gekloond uit de vegen in de botervloot en de verdorde resten in de groentela. Een halve pot mayo, een flesje bier, volkorenbrood met een laag blauwe schimmel, een krop ijsbergsla in folie die was veranderd in bruin slijm met plastic erom en een doos hamsterbrokken hielden me af van de hongerdood. Was negen uur ’s morgens te vroeg om bier te drinken, vroeg ik me af. In Moskou was het natuurlijk vier uur in de middag. Het kon dus.

Ik dronk het flesje halfleeg en liep grimmig naar het huiskamer-raam. Ik trok de gordijnen open en staarde omlaag, naar de parkeer-plaats. Mijn Miata was weg. Lenny had vroeg toegeslagen. Het kwam niet als een verrassing, maar ik kreeg er wel een brok in mijn keel van. Nu zat ik echt aan de grond.

En alsof dat nog niet deprimerend genoeg was, had ik halverwege het toetje een zwak moment gehad en mijn moeder beloofd dat ik met Vinnie zou gaan praten.

Ik sleepte me naar de douche en kwam er een halfuur later, na een uitputtende huilbui, onder vandaan. Ik worstelde me in een panty en mantelpakje en stond klaar om mijn dochterplicht te vervullen.

Mijn hamster Rex lag nog te slapen in zijn soepblik, in de kooi op

het aanrecht. Ik liet een paar hamsterbrokjes in zijn bakje vallen en maakte smakgeluiden. Rex sloeg zijn zwarte ogen op en knipperde. Hij liet zijn snor trillen, snoof eens goed en wees de brokjes af. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Ik had er een dag eerder mee ontbeten en was er ook niet weg van.

Ik sloot mijn voordeur af en liep over St. James Avenue naar Excellent Inruilwagens, drie straten verderop. Er stond een Nova van vijfhonderd dollar voor de deur te smeken om te worden gekocht. Door verregaande roestvorming en talloze ongelukken was de Nova nauwelijks meer herkenbaar als auto, laat staan als Chevy, maar Excellent was bereid het kreng te ruilen voor mijn tv en video. Ik bood mijn keukenmachine en magnetron erbij aan; daarvoor wilden ze de overschrijfkosten en belastingtoeslag wel voldoen.

Ik stapte in en reed meteen door naar Vinnie. Ik parkeerde op de hoek van Hamilton en Olden Avenue, verwijderde het sleuteltje uit het slot en wachtte tot de auto in elkaar zou storten. Ik deed een schietgebedje dat ik niet door een kennis zou worden gezien, wrong het portier open en rende het eindje naar het kantoor. Op een blauw wit bord boven de deur stond VINCENT PLUM, BORGSTELLING EN INCASSO. In kleinere letters werd melding gemaakt van een nationale vierentwintig-uursdienst. Op deze handige locatie, tussen stomerij 'Zorg en Liefde' en 'Fiorello's Broodjes, Een Delicatesse', bemiddelde Vincent Plum in familiekwesaties: huiselijke ruzies, overlast, autodiefstal, rijden onder invloed en winkeldiefstal. Het kantoor was klein en standaard, bestaande uit twee vertrekken met goedkope walnootkleurige lambrisering en roestkleurig objecttapijt op de vloer. Een moderne Deense bank met bruine skai bekleding stond tegen een van de wanden van de receptie en een zwart met bruin metalen bureau met een telefooncentrale en een computerterminal stond in een hoek.

Achter het bureau zat Vinnies secretaresse met gebogen hoofd geconcentreerd een stapel mappen door te nemen. 'Ja, wat is er?'

'Ik ben Stephanie Plum. Ik kom voor mijn neef Vinnie.'

'Stephanie Plum!' Haar hoofd schoot omhoog. 'Ik ben Connie Rosolli. Je hebt op school gezeten bij mijn kleine zusje, Tina. O jee, ik hoop niet dat je voor een borgstelling komt.'

Nu herkende ik haar. Ze was een oudere versie van Tina. Breder

middel, dikker gezicht. Ze had een grote bos getoupeerd haar, een gave olijfkleurige huid en een zwart snorretje.

‘Ik hoef alleen maar geld te verdienen,’ zei ik tegen Connie. ‘Ik hoorde dat Vinnie iemand zoekt voor het archief.’

‘Daar hebben we al iemand voor gevonden, en geloof me, je hebt er niets aan gemist. Wat een rotwerk. Voor het minimumloon de hele dag op je knieën alfabetiseren. Kijk, ik vind: als je toch de hele dag op je knieën moet liggen, kun je wel iets vinden waar je meer geld voor vangt. Niet dan?’

‘De laatste keer dat ik op mijn knieën lag is twee jaar geleden. En toen zocht ik een contactlens.’

‘Moet je horen, als je echt werk zoekt, waarom vraag je Vinnie dan niet of je weglopers mag vangen? Dat verdient goed.’

‘Hoe goed?’

‘Tien procent van de borg.’ Connie pakte een map uit haar bovenste la. ‘Deze is net gisteren binnengekomen. De borg is vastgesteld op honderdduizend dollar en hij is niet op de zitting verschenen. Als je hem vindt en aflevert bij het bureau zit er tienduizend dollar voor je aan.’

Ik legde een hand op het bureau om niet te vallen. ‘Tienduizend dollar om iemand te vinden? Wat zijn de nadelen?’

‘Soms willen ze niet gevonden worden, en dan schieten ze op je. Maar dat gebeurt zelden.’ Connie bladerde het dossier door. ‘Het gaat om iemand uit de stad. Morty Beyers is er al mee begonnen, dus het voorwerk is al gedaan. De foto’s en alles.’

‘Waarom is Morty Beyers er niet mee doorgegaan?’

‘Geperforeerde blindedarm. Gisteravond om halftwaalf. Hij ligt in het St. Francis met een drain in zijn lies en een maagsonde.’

Ik wenste Morty Beyers alle goeds toe, maar het trok me wel aan om zijn werk van hem over te nemen. Het betaalde goed en de functieomschrijving had beslist cachet. Het vangen van criminelen leek me daarentegen behoorlijk eng en ik was erg laf als het om mijn hachje ging.

‘Volgens mij is het niet moeilijk om deze man te vinden,’ zei Connie. ‘Je kunt met zijn moeder gaan praten. Als het uit de hand dreigt te lopen, geef je de opdracht gewoon terug. Wat heb je te verliezen?’

Hoogstens mijn leven. 'Ik weet het niet. Dat schieten bevalt me niet erg.'

'Waarschijnlijk is het net als rijden op de tolweg,' zei Connie. 'Waarschijnlijk went het. Volgens mij is het hele leven in New Jersey een uitdaging, als je denkt aan chemisch afval en vrachtwagencombinaties en gewapende psychopaten. Wat maakt het uit of er een gek meer of minder op je schiet?'

Of ik mezelf hoorde. En die tienduizend dollar kon ik verdomd goed gebruiken. Daarmee kon ik mijn schuldeisers afbetalen en mijn leven weer op de rails zetten. 'Goed,' zei ik, 'ik doe het.'

'Je moet eerst nog met Vinnie praten.' Connie draaide haar stoel naar Vinnies deur. 'Hé, Vinnie!' riep ze. 'Zakenbezoek voor je.'

Vinnie was vijfenveertig en een meter zeventig zonder plateauzolen, en hij had het slanke, soepele lichaam van een fret. Hij droeg puntschoenen, hield van vrouwen met puntborsten en jonge mannen met een donkere huid, en hij reed in een Cadillac Seville.

'Steph wil weglopers vangen,' zei Connie tegen Vinnie.

'Geen sprake van. Veel te gevaarlijk,' zei Vinnie. 'De meeste mensen die voor me werken zaten in de beveiliging. En je moet het een en ander van de rechtsgang weten.'

'Ik kan me toeleggen op kennis van de rechtsgang,' zei ik.

'Doe dat eerst maar. Kom daarna maar terug.'

'Ik moet nú een baan hebben.'

'Bekijk het maar.'

Het leek me het juiste ogenblik voor de harde lijn. 'Je moet het zelf weten. Ik kan ook eens een goed gesprek met Lucille beginnen.'

Lucille was de vrouw van Vinnie en de enige in de Wijk die niet wist dat Vinnie verslaafd was aan buitenissige seks. Lucille hield haar ogen stevig dicht en het was niet aan mij ze te openen. Als ze er ooit naar zou vragen... dan kwamen de zaken natuurlijk heel anders te liggen.

'Je wou mij chanteren? Je eigen neef?'

'We leven in een harde tijd.'

Hij keek naar Connie. 'Geef haar maar een paar civiele zaken. Dingen die over de telefoon moeten.'

'Ik wil deze,' zei ik en wees naar de map op Connies bureau. 'Ik wil de zaak die tienduizend dollar oplevert.'

‘Uitgesloten. Dat is een moordzaak. Ik had nooit borg moeten staan, maar het is iemand uit de Wijk en ik had medelijden met zijn moeder. Neem nu maar van mij aan dat die zaak niets voor je is.’

‘Ik heb het geld nodig, Vinnie. Geef me de kans om het met hem te proberen.’

‘Ammenooitniet,’ zei Vinnie. ‘Als ik die kerel niet terugbezorg, ga ik voor honderdduizend het schip in. Daar stuur ik geen amateur op af.’

Connie rolde met haar ogen. ‘Je zou denken dat het uit zijn eigen zak moet,’ zei ze tegen me. ‘Hij wordt gedekt door een verzekeringsmaatschappij. Zo erg is het niet.’

‘Geef me een week, Vinnie,’ zei ik. ‘Als ik hem in een week niet te pakken krijg, kun je de zaak aan een ander geven.’

‘Ik geef je nog geen halfuur.’

Ik haalde diep adem en boog me naar Vinnie toe om in zijn oor te fluisteren. ‘Ik weet van Madam Zaretski en haar zwepen en kettingen. Ik weet het van de jongens. En ik weet het van de eend.’

Hij zei niets. Hij perste alleen zijn lippen op elkaar tot ze wit werden en ik wist dat ik hem te pakken had. Lucille zou een rolberoerte krijgen als ze hoorde wat hij met die eend had gedaan. Daarna zou ze het doorvertellen aan haar vader, Harry de Hamer, en Harry zou Vinnies lul afhakken.

‘Wie zoek ik?’ vroeg ik aan Vinnie.

Vinnie gaf me de map. ‘Joseph Morelli.’

Mijn hart sloeg een tel over. Ik wist dat Morelli bij een moordzaak betrokken was geweest. Het was groot nieuws in de Wijk en de voorpagina van de *Trenton Times* had er bol van gestaan. ZEDENRECHER-
CHEUR DOODT ONGEWAPENDE MAN. Het was ruim een maand geleden en andere zaken die belangrijker waren (zoals het exacte bedrag van de hoofdprijs in de loterij), hadden Morelli als onderwerp van gesprek verdrongen. Omdat ik niet over meer informatie beschikte, had ik aangenomen dat de schietpartij uit hoofde van zijn functie was geweest. Het was niet tot me doorgedrongen dat Morelli in staat van beschuldiging was gesteld wegens moord.

Mijn reactie was Vinnie niet ontgaan. ‘Aan je gezicht te zien ken je hem.’

Ik knikte. 'Toen ik op de middelbare school zat heb ik hem een mergpijp verkocht.'

'Meid, de helft van alle vrouwen in New Jersey heeft hem d'r mergpijp aangeboden,' bromde Connie.